

forbedres og forbedres meget betydelig. Ja, denne Lov har en stor Skavank, en Skavank, som er en Ulykke for vort Samfund, hvis vi ikke nogenlunde hurtigt komme til at rette den. Den har den Hovedskavank, at den tilintetgør Selvstændighedsfølelsen og Sparsommelighedshensynet i vort Samfund. Det, som var Motivet for mange af os, der sad i Udvalget i Fjor og have siddet i Udvalg gentagne Gange om denne Sag til at gaa til de Foranstaltninger, som vare foreslaaede i § 2, og som nu Landstinget i nogen Grad har reduceret, var det at komme, delys i alt Fald, bort fra det, som er Lovens Hovedskavank og omtrent den eneste, dette, at en Del Samfundsindivider kan paa Forhaand regne ud, hvad Aar og Dag de blive 60 Aar, hvis de da leve saa længe, og saa spekulere i, at de til den Tid intet skulle eje. Det er jo nemlig Lovens Krav for at faa Alderdomsunderstøttelse, at den vedkommende intet ejer paa den Tid, han kræver den, og det er og bliver en Ulykke for Samfundet, hvis det skal blive staaende. Det er det, man maa bort fra, det er der, Skavanken ligger. Det kan ikke nytte at tænke paa — man kan knap undgaa et Smil, naar man tænker paa, at det skulde være Alvor — at man vil ind paa noget saadant, som de ærede Medlemmer, der stillede privat Forslag i Fjor, ønskede, nemlig at lave faste Takster, der ikke ere faste Takster, sætte nogle Summer ind og saa bestemme, at der skal skønnes om, hvorvidt den paagældende skal have den ene eller den anden af disse Summer. Det er jo ganske Hip som Hap, det er ganske det samme som nu. Denne Lov og en hvilken som helst Lov af denne Art kan kun bygges paa et velvilligt Skøn af det kommunale Raad, der skal administrere Loven, og til Trods for, at der maaske nok kan findes Eksempler hist og her paa, at Skønnet ikke altid har været velvilligt, maa jeg fastholde, at det har i det store og hele været upaaklageligt. Alderdomsunderstøttelsesloven bar i de 10 Aar, den har virket, været administreret paa en saadan Maade, at det gør vore kommunale Raad Ære — det skal ingen kunne modsig. Enhver Ting kan misbruges, det kan et kommunalt Skøn ogsaa, men uden at man kender de foreliggende Omstændigheder, som have været medvirkende til at give Skønnet den Retning, det har faaet, er det ret ørkesløst at dømme om, hvorvidt det er rigtigt eller urigtigt, hvorvidt det er humant eller inhumant.

Jeg vil erkende — og det har jeg al-

tid gjort i de mange Aar, vi have tænkt paa at forandre Loven om Alderdomsunderstøttelse — at der var een Vej, hvorigennem man kunde hæve alle Ulemper, der er een Maade, hvorpaa man kunde gøre denne Lov aldeles fortrinlig, naar man blot havde økonomiske Midler dertil. Det er simpelthen at slette Aldersgrænsen, aldeles ikke tage Hensyn til, om den paagældende er 60, 70, 40 eller 20 Aar, naar han er trængende uden egen Skyld, det være paa Grund af Sygdom, Legemsbeskadigelse eller paa anden Maade. Naar han bliver Arbejdsinvalid uden egen Skyld, skulde han, hvis vi turde gaa dertil, kunne komme ind i de trængendes 1ste Klasse, og det bør være en 1ste Klasse af alle trængende, der komme ind under Alderdomsunderstøttelsen. Det har været Mening den Gang, man gav Loven, og det skulde helst vedblive at være Mening. Det skulde være en Præmie for en hæderlig og flittig Invalid, at han skulde komme op i 1ste Klasse, og just derfor er jeg ganske enig med Landstinget i den lille, skærpende Bestemmelse, det har sat ind i § 1. Det har været højst generende for mig i sin Tid, dajeg sad i kommunalt Raad, at skulle nægte Alderdomsunderstøttelse til en hæderlig, brav Familiefader, fordi han for en 7—8 Aar siden har faaet nogle faa Kroner af Fattiggassen i Sygdomstilfælde, medens jeg var tvungen, pisket til at skulle give Alderdomsunderstøttelse til en vitterlig Drukkenbolt, der drak sin egen og Hustrus Fortjeneste op og lod Hustru og Børn sulte. Naar han i øvrigt opfyldte Betingelserne — og det gjorde han i det Tilfælde, jeg tænker paa, idet han nemlig havde holdt sig fri for Fattigvæsenet i 10 Aar og ikke havde hengivet sig til Løsgængerier eller Betleri — vare vi piskede til at give denne Mand Alderdomsunderstøttelse, medens vi maatte nægte den hæderlige Arbejder, der havde gjort sin yderste Flid for at forsørge sin Familie, Alderdomsunderstøttelse, blot fordi han for nogle Aar siden havde faaet lidt Fattighjælp. Det er en Uting, og det kan ikke, som det ærede Medlem, der talte sidst, vilde hævde, volde nogen som helst Kommunalbestyrelse noget som helst Besvær eller foranledige nogen som helst Ulempe, at der skal gøres dette Skel. Thi det ærede Medlem og ærede Medlemmer i det hele taget maa jo erindre, at der staar „vitterlig har ført et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse“. Det er slet ikke vanskeligt at klare, hvad der vitterligt har vakt almindelig Forargelse. Saadant bør ikke belønnes med at løfte